

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.636/2009/6. szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a Villányi és Gyovai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Gyovai Sándor ügyvéd) által képviselt **MAGYAR ORVOSI KAMARA** 1068 Budapest, Szondi u. 100. szám alatti székhelyű felperesnek, - **alperes neve (címe)** alatti lakos alperes ellen tagdíjhátralék megfizetése iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2009. szeptember hó 28. napján kelt 5.P.20.145/2009/5. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban tárgyaláson kívül meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét **nem érinti**, a megfellebbezett rendelkezését **helybenhagyja**.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az alperes kényszertagja volt a Magyar Orvosi Kamarának 2007. március 31. napjáig és a tagsági jogviszony megszűnése időpontjában 4.500,-Ft tagdíjhátraléka állt fenn. A tagdíj fizetésére kialakult gyakorlat szerint a kamara az esedékes díjat felvezette egy postai csekkre, majd megküldte a tagok részére. Ilyen csekket a hátralék rendezésére az alperes nem kapott. A felperes - mint jogosult - 2009. május 18. napján 11.Pk.21.221/1999. szám alatt fizetési meghagyás kibocsátását kérte a Békés Megyei Bíróság előtt az alperessel szemben 4.500,-Ft kamarai tagdíj, ezen összeg után 2007. április 1. napjától járó késedelmi kamata, valamint 9.000,-Ft perköltség megfizetése iránt. Az alperes - mint kötelezett - a fizetési meghagyás kézhezvételét követően 2009. május 30. napján a felperes számlájára átutalta a 4.500,-Ft tagdíjhátralékot, és ellentmondással élt, amelyben ezt meghaladóan a kérelem elutasítását kérte, figyelemmel az időközben megfizetett összegre. 2009. szeptember 21. napján késedelmi kamat címén további 820,-Ft-ot utalt át a felperes részére.

A felperes leszállított keresetében 820,-Ft kamat és 19.500,-Ft perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes ellenkérelmében a leszállított kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a fizetési meghagyás átvételét követően a tökekövetelést megfizette és utóbb a kamatfizetési kötelezettségének is eleget tett. Ezért perköltségre a felperes nem tarthat igényt, mert a perre okot nem adott, hiszen a hátralék megfizetésére nem szólította fel és postai csekket sem küldött a tagdíjfizetési kötelezettség esedékességének időpontjában.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest 10.000,-Ft perköltség megfizetésére, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy a felperesnek, mint önkormányzattal rendelkező szakmai érdekképviselői köztestületnek, jogosultsága keletkezett a Ptk. 198. § (3) bekezdése alapján arra, hogy a vele kamarai tagsági jogviszonyban álló alperestől követelje a tagdíjat a Magyar Orvosi Kamaráról szóló 1994. évi XXVIII. törvény 19. § (1) bekezdés e) pontja és a kamara alapszabályában foglalt alapján. Az alperesnek, mint a kamara tagjának felszólítás nélkül az esedékességkor a tagdíjat meg kellett volna fizetnie, ezt a kötelezettségét azonban elmulasztotta. A késedelembeesés következménye, hogy a felperes követelheti a teljesítést, és ennek elmaradása esetén igényét bírósági eljárás útján is érvényesítheti. Ezen eljárás megindítása előtt írásban felszólította az alperest a hátralék megfizetésére és az erről szóló okiratot a fizetési meghagyáshoz csatolta. A 820,-Ft kamat vonatkozásában a keresetet elutasította, mivel azt az alperes a keresetlevél előterjesztése után megfizette. Mérsékelt ügyvédi munkadíjat állapított meg a felperes jogi képviselője részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésére hivatkozva.

A felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása iránt előterjesztett fellebbezésében kötelezni kérte az alperest 820,-Ft késedelmi kamat, valamint 20.000,-Ft + ÁFA = 25.000,-Ft első- és másodfokú ügyvédi költség és 7.000,-Ft fellebbezési eljárási illeték megfizetésére. Sérelmezte, hogy bár az elsőfokú bíróság a keresetének helyt adott, mellőzte az alperes késedelmi kamat fizetésére kötelezését, illetve iratellenes az a megállapítása, hogy a kamatfizetés megtörtént. Méltánytalannak találta a 10.000,-Ft elsőfokú perköltség megállapítását az igényelt 19.500,-Ft helyett. Az elsőfokú eljárásban lerótt 7.000,-Ft illetéket, amelynek az alperesre történt áthárításával egyetértett, de a további bruttó 3.000,-Ft ügyvédi munkadíjat alacsonynak találta, és arra hivatkozott, hogy a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése jelen ügyben nem alkalmazható.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint a perköltségben marasztaló ítéleti rendelkezés nem felel meg a Pp. 80. § (1) bekezdésében foglaltaknak. A perre okot nem adott, és mindent megtett a bírósági eljárás elkerülése végett, ugyanakkor a felperestől is elvárható lett volna, hogy írásban felszólítsa a pertárgy értékét jóval meghaladó perköltségre figyelemmel, ez azonban nem történt meg és az elsőfokú bíróság eltérő megállapítása alaptalan.

Az ítélőtábla mindenekelőtt rámutat arra, hogy a másodfokú bíróság nem terjeszkedhet túl a fellebbezési kérelmen, illetve az elsőfokú ítélet a fellebbező fél

hátrányára nem változtatható meg akkor, ha az ellenfél az ítéletnek a fellebbező félre vonatkozó részét fellebbezéssel vagy csatlakozó fellebbezéssel nem támadta meg.

A Magyar Orvosi Kamaráról szóló 1994. évi XXVIII. törvény 20. § (1) bekezdése tartalmazta, hogy orvosi diplomához kötött tevékenységet csak a Magyar Orvosi Kamara tagja folytathatott, vagyis az orvosi tevékenységet folytatók számára kötelező volt a köztestületi tagság. E törvényi rendelkezést váltotta fel az egészségügyben működő szakmai kamarákról szóló 2007. április 1. napján hatályba lépett 2006. évi XCVII. törvény, amely az önkéntes tagságon alapul. Nyilvánvaló, hogy 2007. év elejétől a köztestület és tagjai tudomással bírtak az új törvényi szabályozásról, és annak hatályba lépése előtt átmeneti állapot alakult ki. A felperes nem vitatta, hogy nem küldött csekket az esedékes tagdíj megfizetésére az alperes részére, és nem bizonyított, hogy utóbb a törvény hatályba lépése előtt felgyülemlett 3 havi hátralék (2007. január 1. napjától 2007. március 31. napjáig) egyösszegű teljesítésére felhívta volna. Az elsőfokú bíróság ettől eltérő megállapítása téves, ugyanis a fizetési meghagyás mellékleteként csatolt felszólítás átvétele tértivevénnnyel nem igazolt és az alperes azt adta elő, hogy a felhívást nem kapta meg. Ugyanakkor a fizetési meghagyás kézhezvételét követően a tőkeösszeg teljesítése nyomban megtörtént, és utóbb az első tárgyalás időpontját megelőzően a kamat átutalásra került. A felperes fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az alperes kamatfizetési kötelezettségének nem tett eleget, mert ennek postára adása 2009. szeptember 21. napján az iratokhoz 4. sorszám alatt csatolt feladóvevény szerint megtörtént.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem tartalmazza, hogy a perköltség viselésének kérdésében milyen jogszabály alapján rendelkezett, csupán az összecszerűsége vonatkozóan hívta fel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló IM rendeletet. A perköltség viselésének általános szabálya az, hogy a pernyertes fél költségeinek a megfizetésére a peresztes felet kell kötelezni a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. A fellebbezési ellenkérelemben hivatkozott Pp. 80. § (1) bekezdése szerint, ha az alperes a perre okot nem adott, és a követelést az első tárgyaláson azonnal elismeri, az alperes költségében a felperest kell marasztalni. E rendelkezés célja annak előmozdítása, hogy a jogosult által felszólított kötelezett, aki nem vitatja a vele szemben támasztott követelést, önként teljesítsen, illetve semmi olyat ne tegyen, aminek nyomán a többletköltséggel járó perindítás szükségessé váljon. Azt a tényt, hogy az alperes mikor szolgáltatott okot a perre, a bíróságnak az eset összes körülményeinek gondos mérlegelésével kell megállapítani. Ezeknek a körülményeknek a vizsgálatánál lényeges, hogy a felperesnek is mindent meg kell tennie annak érdekében, hogy igényét az alperessel szemben akár a pert megelőzően, akár a per megindításakor hitelt érdemlően megalapozza.

A pernyertes felperes a perköltséget akkor nem háríthatja át az alperesre, ha két együttes feltétel megvalósul, és pedig, ha az alperes a perre okot nem adott, valamint az első tárgyaláson azonnal elismeri a felperes követelését. A bírósági gyakorlat szerint az alperes akkor nem adott okot a perre, ha semmi olyat nem tesz, aminek nyomán a perindítás szükségessé válik, másfelől pedig mindent megtesz annak érdekében, hogy a felek közötti vita a polgári per igénybevétele nélkül elintézhetővé váljék. A rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan és feltehetően a 2007. januártól 2007. áprilisig tartó átmeneti állapotra figyelemmel a felperes nem a tőle megszokott módon járt el, amikor a csekkek küldését elmulasztotta és az alperes sem fizette ki a nem vitásan fennálló tagdíjat. A felperesnek éppen ezen a már hivatkozott új törvény hatályba lépése előtti - bizonytalan - állapotra tekintettel is fel kellett volna szólítania az alperest a bírósági igényérvényesítése előtt a hátralék megfizetésére és ezért nem bírhat kellő alappal az arra történő hivatkozás sem, hogy a fennálló tagsági viszony alapján az alperesnek tudnia kellett a tagdíjfizetési kötelezettségéről. Ugyanakkor az első tárgyalást megelőzően az alperes a keresetet elismerte és a követelést teljes egészében megfizette. Mindezek értelmében a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése szerinti költségmegállapításra nem tarthat igényt. Fellebbezésében arra helyesen hivatkozott hogy a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-a alkalmazására csupán akkor kerülhet sor, ha a fél képviselője között ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj és költségek elszámolására kerül sor, illetve a (2) bekezdésben foglalt mérséklés erre az esetre alkalmazható. Az elsőfokú bíróságnak az ügyvédi díj mérséklése körében az Ükr. 3. § (2) bekezdés a) pontjára, illetve az (5) és (6) bekezdésére kellett volna hivatkoznia, de a költség mértékének elbírálása helyesen történt meg.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem érintve, a megfellebbezett rendelkezését helybenhagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre és a másodfokú eljárás során áthárítható költség nem merült fel, így erről rendelkezni nem kellett (Pp. 78. § (1) bekezdés).

A tárgyaláson kívüli elbírálás a Pp. 256/A. § b) pontján alapul.

S z e g e d, 2009. december hó 14. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Rakita Zsuzsanna sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró